

Драган Коларевић

Титоистичко крлежијански концепт културе у Србији

Може ли неко ко не верује у Бога да буде уметник? Може ли неко ко није свестан да у свему пролазном постоји и нешто непролазно да буде стваралац? И на крају, може ли неко ко не верује у постојање вечног, неуништивног духа, неко ко не верује у духовност, да буде творца дела непролазне уметничке вредности?

Главна одлика титоистичко-крлежијанске културе јесте безбожништво. То је марксистички и вулгарно материјалистички поглед на уметност и друштво. Срби су изгубили Дечане, Пећку Патријаршију, Грачаницу, Велику Хочу... јер их већ више од шест деценија воде безбожници. Зар ће атеистички уметници да бране српске духовне светиње.

Ко иде Крлежи у походе, не иде у походе Дечанима, Пећкој патријаршији... њему је свеједно да ли су то *косовски православни синоменици, албански православни синоменици*, или српски средњовековни манастири. Титоисти и крлежијанери немају потребе да кажу: то су српски православни споменици. Њима је апсолутно исто да ли су Не-

мањићи заиста Немањићи, или су Нимани, Албанци, које су Срби посрбили из шовинистичких и хегемонистичких разлога, прекрстили у Нимани, како пропагира албанска историографија.

Уредници и цензори свих режимских гласила су титоистичко-крлежијански комесари и њихова деца. Уредници рубрика за културу су такође комесари, а најгори су они који формално никада нису били чланови партије, као ни њихови преци. Глумили су опозицију, као и данас, а од режима за то били богато награђивани. Они су неприкосновене судије за оно о чему не знају ништа, у најбољем случају имају површно знање.

Неприкосновени кадрови титоистичко-крлежијанске културне политике у Србији су девијантне личности, духовно и телесно. Колонијални мисионари су се увек ослањали на такве.

Они су безначајне личности, никакви ствараоци, у свету апсолутни анонимуси, а у домаћој јавности су створили лажну слику о својој „светској уметничкој величини“.

Истина има Срба који у свету постижу успехе, али о њима се скоро ништа не зна, или ако се сазна од тога се прави политички вашар, као на пример са Новаком Ђоковићем од кога желе да направе певаљку са силиконским грудима, напућеним уснама и пластифицираним задњим деловима тела, које кретште по домаћим телевизијама којима је дозволу за рад дала РРА чији је председник један владика.

Новак Ђоковић је несумњиво тренутно најбољи на свету у тенису и ако жели да остане светска величина, центлмен, нека бежи од њих у бели свет, главом без обзира, у коме је и постао најбољи по свим строгим светским мерилима. По њиховим критеријумима, они су увек најбољи, а њихове дугове враћају најгори.

О успесима Марине Арсенијевић у САД овде се ћути. Док је била у својој земљи, титоистичка елита је покушавала да је игнорише, омаловажи, јер је у свом репертоару имала дела српских композитора и обраде српских музичких мотива. Марина Арсенијевић је имала концерт на West Point академији а снимак је за годину дана, на националној ТВ мрежи PBS, која је спој 350 ТВ станица, емитован више од 250 пута, а гледало га је 150 милиона гледалаца.

Милена Китић је блистала на свим водећим америчким оперским сценама од Њујорка до Лос Анђелеса где јој је матична кућа.

Намања Радуловић, савремени младина Паганини, у 25. години доводи до ухићења публику у Риму, Лондону, Мадриду... наравно о њему брину Французи... Да о њему брину креатори домаћег укуса, он би завршио на Пинку,

или у ријалити шоу програму, или неком другом програму неке од будала које се не скидају са Српских екрана. Немања Радуловић је само у септембру и октобру 2010. године имао величанствене концерте у светским културним центрима, доживео овације о којима домаћа културна елита не може ни да сања и, нормално, то панично крије од домаће јавности.

Има и других Срба који у свету, у својим областима, као појединци, добијају највиша светска признања, али навео сам само ове четири личности јер су оне најзгоднији пример како појединци постану светске вредности, без помоћи државе, али уз помоћ и разумевње породице – а њу су марксистички и титоистички, темељно уништавали, што и данас чине. Да се држава умешала у њихове каријере, нарочито финансијски, они би пропали, а комесари би паре стрпали у своје дубоке и шупље цепове.

Титоистичко-крлежијански концепт културе постоји само у Србији, само Срби уживају у њему, васпитавају децу у том духу већ деценијама.

У њиховим квазиуметничким продукцима Србин је увек негативна личност, четник, брадат, чулав, вашљив, мастан, малоуман. Увек су негативне личности свештеници, неморални, похлепни, хедонисти... Милијарде долара су бачене на производњу таквих „уметничких дела“. Те милијарде зелених новчаница су од иностраних кредитних институција које наши потомци, унуци и праунуци морају враћати, а никада неће моћи да одуже. На почетку 21. века ти филмови и серије се бесомучно врте, 24 часа, на многим ТВ каналима из

простог разлога јер нема шта друго да се приказује уз шпанске, португалске и турске бесмислене серије, јер се ништа друго није ни снимало, нити се снима. На тај начин они желе да убију духовност у нашем потомству. Тим филмовима они фалсификују прошлост и будућност, пропагирају лажну политику, лажне вредности и лажне наде.

А шта ми чинимо да их спречимо? Недавно преминула филмска звезда, Елизабета Тејлор, од свог биографа је тражила да из књиге избаци податак да је била на пријему код Јосипа Броза Тита. А ми кукавички ћутимо и чекамо да нам уделе неку пару из буџета и славимо титоизам.

То што Срби себи раде у култури не би им радио ни Бењамин Калај. Крлежијански концепт је још пре Другог светског рата Станислав Винавер описао као франковлук обучен у марксизам. Сви хрватски националисти, старчевићевци и франковци, постали су марксисти када су схватили да са овом идеологијом као инструментом (инструменталном вредношћу) могу да остваре своје циљеве.

Титоисти су, дакле, од доласка Броза на власт преузели све што је кључно у култури и ево већ 66 година све чврсто држе у својим рукама. Пре свега они су апсолутни господари новца који се из буџета издваја за културу. Они контролишу, као да су власници,

све институције културе које би требало да служе народу и уметницима. Миодраг Ђукић је својевремено умео да каже: „Нису комунисти оснивали академије и културне институције да би служиле народу, већ да би у њима запошљавали своју децу, своје жене, своје љубавнице, своје љубавнике.“ Они су окупатори српског културног и духовног простора, и попут Турака, преко пореза, узимају данак да би задовољавали своје неограничене настраности и патолошке потребе. Са таквим културним наслеђем и са личностима које спроводе то наслеђе, већ 66 година, ми крећемо у Европу, у цивилизацију 21. века.

Они контролишу медије. Наши медији су затровани њиховим вулгарним подвалама. Све под мотом „народ то жели“. Музика је врло важна у томе. Каква држава таква музика. Немилице се троше народне и државне паре на Гуче, Егзите, Битефе, Фестове...

Као прва мера шок-терапије, потребно је забранити финасирање културе из буџета. Ни Вука Карачића није финансирала српска држава. Ни Доситеја Обрадовића... као што не финансира Марину Арсенијевић, Милену Китић, Немању Радуловића и друге таленте који нису пореклом из титоистичке и крлежијанске елите.

Увек ваља имати на уму да коров свуда опстаје а култивисане биљке пропадају ако су препуштене ђудима необуздане природе.